

Arrest

nr. 74 835 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen allen op 15 september 2011 toe op Belgisch grondgebied. Eerste verzoeker en tweede verzoekster dienden op 19 september 2011 een asielaanvraag in. Derde verzoeker deed dit op 23 september 2011.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 november 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Preshevë (Servië) en bezit u het Servisch staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met I.(...) M.(...) (O.V.6.878.639). U kende in Servië geen problemen met medeburgers noch met de autoriteiten. U en uw gezin leefden echter in armoede. U had geen job en u ontving geen sociale uitkering. Toen u naar het arbeidsbureau ging, kreeg u te horen dat er geen jobs waren omdat er structureel te weinig werk is in Servië. Jullie inkomsten volstonden niet om in jullie levensonderhoud en dat van jullie kinderen te voorzien. Bovendien is uw dochtertje H.(...) ziek. U beschikte ook over onvoldoende financiële middelen om te betalen voor haar medische verzorging. Toen uw dochtertje ongeveer anderhalve maand oud was merkten u en uw echtgenote dat ze hoofdpijn had. Jullie brachten haar naar een huisarts in Preshevë. Hij stuurde jullie door naar het ziekenhuis in Vranje (Servië). Jullie raadpleegden er twee maal een Servische dokter. Uw dochtertje kon er echter niet behandeld worden omdat de nodige apparatuur daarvoor niet beschikbaar was. Hierop ging u samen met haar naar dokter G.(...) K.(...) in het ziekenhuis ‘Decna Klinika’ in Nis (Servië), waar ze gedurende zes maanden verbleef. Er werd uiteindelijk een tumor bij haar vastgesteld. De dokter schreef haar medicatie voor, maar haar toestand verbeterde niet. De artsen wilden verdere onderzoeken doen. U wilde dit echter niet omdat u ontevreden was over de medische behandeling. Omdat u van enkele personen had gehoord dat er in België heel goede dokters zijn, besloot u voor medische behandeling van uw dochtertje naar België te vertrekken. Op 16 september 2011 reisde u samen met uw echtgenote, zoon J.(...) en dochter H.(...) via Macedonië en Bulgarije per vliegtuig naar België waar jullie dezelfde dag aankwamen. Op 19 september 2011 diende u hier een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België bezocht u samen met uw dochtertje meermaals een dokter in het ziekenhuis van Hoei, alsook in het ‘Hopital CHR Citadelle’ van Luik. Op 15 november 2011 hebt u samen met uw dochtertje een nieuwe afspraak voor een heelkundige ingreep. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 11 januari 2011 te Vranje; het paspoort van uw echtgenote, uitgereikt op 26 augustus 2009 te Vranje en uw rijbewijs, uitgereikt op 1 april 2005 te Preshevë.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst verklaarde u Servië te hebben verlaten omwille van uw dochterje, H.(...), haar medische problemen. Ze heeft sinds anderhalve maand na haar geboorte een tumor waarvoor jullie beroep moesten doen op gespecialiseerde zorgen in Servië. Omdat u niet tevreden was over de medische behandeling die uw dochtertje verkreeg in Servië en omdat u gehoord had van enkele personen dat er in België heel goede dokters zijn verkozen jullie naar België te reizen. Uw dochtertje werd ondertussen behandeld in het ‘Hopital CHR Citadelle’ van Luik, alsook in het ziekenhuis van Hoei (CGVS, p. 4 tem 9). Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Van het feit dat u niet steeds over voldoende financiële middelen beschikte om uw dochtertje haar medische kosten te betalen en om in jullie levensonderhoud te voorzien kan hetzelfde gezegd worden (CGVS, p. 4 en 5). Dit zijn immers problemen van louter socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u naar het arbeidsbureau ging, maar er geen job kreeg. U stelde echter zelf dat er geen vacatures waren omdat er in Servië structureel te weinig werk is (CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt inderdaad dat het hoge werkloosheidscijfer in Servië een probleem is dat alle lagen van de bevolking treft, zonder onderscheid. Daarnaast haalde u zelf aan dat u niet over de nodige voorwaarden beschikte om in aanmerking te komen voor sociale steun (CGVS, p. 5). De door u neergelegde identiteitsdocumenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Deze bevestigen de identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw echtgenote, welke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Preshevë (Servië) en bezit u het Servisch staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met S.(...) M.(...) (O.V.6.878.639). U bent naar België gekomen omdat uw dochtertje H.(...) ziek is. Ze heeft een tumor. In Servië verbeterde haar medische toestand niet omdat de juiste diagnose niet gesteld kon worden. Op 19 september 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België heeft uw dochtertje medische zorgen gekregen in het ‘Hopital CHR Citadelle’ in Luik.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, S.(...) M.(...) (O.V.6.878.639), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt: "Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst verklaarde u Servië te hebben verlaten omwille van uw dochterje, H.(...), haar medische problemen. Ze heeft sinds anderhalve maand na haar geboorte een tumor waarvoor jullie beroep moesten doen op gespecialiseerde zorgen in Servië. Omdat u niet tevreden was over de medische behandeling die uw dochtertje verkreeg in Servië en omdat u gehoord had van enkele personen dat er in België heel goede dokters zijn verkozen jullie naar België te reizen. Uw dochtertje werd ondertussen behandeld in het ‘Hopital CHR Citadelle’ van Luik, alsook in het ziekenhuis van Hoei (CGVS, p. 4 tem 9). Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Van het feit dat u niet steeds over voldoende financiële middelen beschikte om uw dochtertje haar medische kosten te betalen en om in jullie levensonderhoud te voorzien kan hetzelfde gezegd worden (CGVS, p. 4 en 5). Dit zijn immers problemen van louter socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u naar het arbeidsbureau ging, maar er geen job kreeg. U stelde echter zelf dat er geen vacatures waren omdat er in Servië structureel te weinig werk is (CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt inderdaad dat het hoge werkloosheidscijfer in Servië een probleem is dat alle lagen van de bevolking treft, zonder onderscheid. Daarnaast haalde u zelf aan dat u niet over de nodige voorwaarden beschikte om in aanmerking te komen voor sociale steun (CGVS, p. 5). De door u neergelegde identiteitsdocumenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Deze bevestigen de identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw echtgenote, welke hier niet ter discussie staan." Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van derde verzoeker :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Preshevë (Servië) en bezit u het Servisch staatsburgerschap. U en uw familieleden leefden in armoede. U ging meermaals naar het arbeidsbureau, alsook naar bedrijven om werk te zoeken. U kreeg er geen job omdat u een schoolverlater was. U voegde tevens toe dat er structureel te weinig werk is in Servië. Daarnaast is uw zusje H.(...) ziek. Ze heeft een tumor. In Servië verbeterde haar medische toestand niet omdat de juiste diagnose niet gesteld kon worden. Hierop besloten jullie voor de medische behandeling van uw zusje naar België te vertrekken. Op 19 september 2011 diende u een asielaanvraag in. Na jullie aankomst in België heeft uw zusje medische zorgen gekregen in een ziekenhuis in Luik. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 20 oktober 2010 te Vranje (Servië) en een medisch attest, uitgereikt op 21 september 2011 door dokter Caroline Piette in het ‘Hopital CHR Citadelle’ van Luik.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw vader, S.(...) M.(...) (O.V.6.878.639), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt: "Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst verklaarde u Servië te hebben verlaten omwille van uw dochterje, H.(...), haar medische problemen. Ze heeft sinds anderhalve maand na haar geboorte een tumor waarvoor jullie beroep moesten doen op gespecialiseerde zorgen in Servië. Omdat u niet tevreden was over de medische behandeling die uw dochtertje verkreeg in Servië en omdat u gehoord had van enkele personen dat er in België heel goede dokters zijn verkozen jullie naar België te reizen. Uw dochtertje werd ondertussen behandeld in het 'Hopital CHR Citadelle' van Luik, alsook in het ziekenhuis van Hoei (CGVS, p. 4 tem 9). Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Van het feit dat u niet steeds over voldoende financiële middelen beschikte om uw dochtertje haar medische kosten te betalen en om in jullie levensonderhoud te voorzien kan hetzelfde gezegd worden (CGVS, p. 4 en 5). Dit zijn immers problemen van louter socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u naar het arbeidsbureau ging, maar er geen job kreeg. U stelde echter zelf dat er geen vacatures waren omdat er in Servië structureel te weinig werk is (CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt inderdaad dat het hoge werkloosheidscijfer in Servië een probleem is dat alle lagen van de bevolking treft, zonder onderscheid. Daarnaast haalde u zelf aan dat u niet over de nodige voorwaarden beschikte om in aanmerking te komen voor sociale steun (CGVS, p. 5). De door u neergelegde identiteitsdocumenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Deze bevestigen de identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw echtgenote, welke hier niet ter discussie staan. " Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw Servisch paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit. Het medisch attest uit België bevestigt de gezondheidsproblemen van uw zusje Hasnija, die evenmin in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers het volgende aan:

"Gezien er uit de analyse van de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat deze niet gegrond wordt;

Dat mijn verzoekers de door het Commissariaat-Generaal Voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehouden bewijsvoering betwisten en beschouwen dat die klaarblijkelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zowel als artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 schendt.

Dat zij ook de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout oproepen;

III. BESPREKING

1. Dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoeker aangevoerd wordt de administratie en in casu het Commissariaat-Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatlozen verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de verplichting tot motivering die door bovenvermelde bepalingen voortvloeit niet alleen vereist dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld worden maar ook een adequate motivering vereist die een verband vertoont met de door de beslissing bedoelde toestand;

Dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfgevoerd of een vage en stereotiepe formule mag bestaan;

Dat de vereiste motivering het bovendien mogelijk moet maken na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak overgegaan is en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegt;

Dat de inhoud van de betwiste beslissingen in casu aan deze verplichting tot motivering echter niet voldoet;

Dat het toch voor de hand ligt dat de tegenpartij haar beslissingen diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt, hierin begrepen inlichtingen waarover zij zelf beschikte;

Dat het inderdaad in overweging dient genomen te worden dat de tegenpartij gespecialiseerd is in de behandeling van asielaanvragen en dientengevolge helemaal op de hoogte is of zich helemaal op de hoogte beweert te zijn van de situaties die in het land van herkomst van de verzoekers heersen;

Dat, in het kader van de betwiste beslissingen, de tegenpartij toch geen rekening hield met de toestand die werkelijk in het land van herkomst van de verzoekers heerst.

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève voorziet:

“Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kon maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land...”

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit betreffen;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten.” (vrij vertaald)

Dat het in casu uit het verhoor zelf van de verzoekers blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoen om zich de hoedanigheid van vluchtelingen te doen toekennen;

Dat de tegenpartij toch van mening is dat de door de verzoekers aangehaalde vrees niet van aard is om tot een het bestaan noch van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie d.d. 28 juli 1951 te concluderen, noch van een werkelijk risico ernstige schade zoals die hierboven omschreven worden;

Dat deze interpretatie van de Vluchtelingenconventie niet juist is;

Overwegende, inderdaad, dat de tegenpartij de toestand die nu in Servië heerst zeer goed kent;

Dat er vele Albanezen zijn die verklaren dat zij in Servië de slachtoffers zijn van discriminaties om reden van hun etnische afkomst;

Dat de verzoekers in deze zin de discriminaties waarvan zij de slachtoffers waren verhaalden;

Dat deze discriminatie, in casu, meerbepaald uit het gebrek aan toegang tot medische zorgen van goede kwaliteit blijkt;

Dat niemand het kan betwisten dat dergelijke discriminaties om reden van de etnische afkomst in het toepassingskader van de Vluchtelingenconventie d.d. 1951 vallen;

Dat, als wij met al die elementen rekening houden, de vrees van de verzoekers om aan discriminaties om reden van hun Albanese afkomst te lijden gegrond blijkt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hun identiteit en hun afkomst door de tegenpartij absoluut niet betwist worden;

Dat men de verzoekers, precies om reden van de discriminatie waarvan zij de slachtoffer waren, het niet kan verwijten dat zij het principe van de subsidiariteit van de internationale bescherming niet respecteerden, zoals de tegenpartij het doet;

Overwegende dat het in fine vermeld dient te worden dat geen tegenstrijdigheid gevonden werd in het asielverhaal van de verzoekers, die hun aanvragen tot erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen voegen;

Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden tussen de verschillende verhoren vertoont;

Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt:

“ Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten.” (vrij vertaald van R.D.E. nr. 95, blz. 552 en volgende);

Dat er dus geloofwaardigheid aan het verhaal van de verzoekers gehecht dient te worden;

Dat de tegenpartij hen dus de hoedanigheid van vluchtelingen zou moeten toestaan;

3. Overwegende uiteindelijk dat, indien Uw gerecht zou moeten beschouwen dat de verzoekers niet van de vluchtelingenstatus moeten genieten, U hen op zijn minste de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toekennen, zoals dit bepaald wordt in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel bepaalt inderdaad wat volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor devluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijnland van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef

terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Dat de volgende als ernstige schade beschouwd kunnen worden: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zowel als ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat de wet ook bepaalt dat ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door de Staat, partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren inclusief internationale organisaties, de voorziene bescherming niet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Dat er dient vastgesteld te worden dat de tegenpartij in dit opzicht, haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat de verzoekers niet aan de voorwaarden voldoen om zich de subsidiaire beschermingsstatus te zien toekennen;

Dat het op basis van bovenvermelde elementen onbetwistbaar is dat de situatie van de verzoekers het voorwerp niet heeft gemaakt van een ernstig onderzoek door de tegenpartij;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen, nu zij deze motieven zelf in hun middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat de medische problemen van zijn dochtertje, H. genaamd, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Er wordt ook op gewezen dat voor een beoordeling van medische problemen, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient te worden gericht. Daarnaast wordt gesteld dat het feit dat verzoeker niet steeds over voldoende financiële middelen beschikte om de medische kosten van zijn dochtertje te betalen en om in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien, een problematiek van louter socio-economische aard betreft die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteert. Verzoeker maakt, zo luidt de beslissing voorts, evenmin aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Betreffende het feit dat verzoeker naar een arbeidsbureau ging, maar er geen job kreeg, wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat er geen vacatures waren omdat er in Servië structureel te weinig werk is. Dienaangaande wordt ook verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het hoge werkloosheidscijfer in Servië een probleem is dat alle lagen van de bevolking treft, zonder onderscheid. Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker zelf aanhaalde dat hij niet over de nodige voorwaarden beschikte om in aanmerking te komen voor sociale steun.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingen-

verdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van derde verzoeker heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat hij zich voor zijn asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als zijn vader, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in zijnen hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijnen hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers trachten, zo merkt de Raad op, thans in hun verzoekschrift de medische problemen van hun dochter, respectievelijk zus onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag te brengen, door enerzijds de definitie van een sociale groep weer te geven en anderzijds te opperen dat zij in hun land van herkomst omwille van hun Albanese afkomst het slachtoffer waren van discriminatie en *“deze discriminatie, in casu, meerbepaald uit het gebrek aan toegang tot medische zorgen van goede kwaliteit blijkt”* (Verzoekschrift, p. 8-9). De Raad stelt echter vast dat verzoekers geenszins weten aan te tonen dat de eventuele inferieure behandeling van de ziekte van hun dochtertje, respectievelijk zusje toegeschreven kan worden aan hun etnische origine of aan één van de vier overige in het Vluchtelingenverdrag vermelde criteria. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers voorheen tijdens hun asielprocedure nooit enige melding hebben gemaakt van het feit dat zij in hun land van herkomst af te rekenen hadden met een of meerdere discriminerende bejegeningen op grond van hun etnisch Albanese origine. Zij brengen thans de discriminatie ten aanzien van de Albanese bevolking in Servië voor het eerst op zeer algemene wijze ter sprake, maar maakten hiervan geen gewag bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens hun gehoor nadien op het Commissariaat-generaal. Hun huidige, niet in het minst gestaafde beweringen over discriminatie op het vlak van de toegang tot kwaliteitsvolle gezondheidszorg in Servië zijn dan ook weinig geloofwaardig of aannemelijk en geenszins ernstig te noemen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun land van herkomst hebben verlaten omdat er naar aanleiding van de ziekte van hun dochter, respectievelijk zus na twee biopsieën nog steeds geen diagnose was gesteld, eerste verzoeker en tweede verzoekster daarom hun vertrouwen verloren in de Servische dokters die hun dochter behandelden en zij daarom verkozen om in het buitenland, meer bepaald België, medische hulp te zoeken en niet meer in te gaan op het voorstel van de Servische artsen om nog een derde biopsie uit te voeren (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 3A, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 07/11/2011, p. 8; AD eerste verzoeker en tweede verzoekster stuk 3B, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 07/11/2011, p. 5; AD derde verzoeker, stuk 4, gehoorverslag derde verzoeker CGVS 08/11/2011, p. 7). Verzoekers repten tijdens hun gehoren, zo stelt de Raad vast, met geen woord over het feit dat zij omwille van hun Albanese origine geen of slechts een gebrekkige toegang zouden hebben gekend tot goede medische zorgen. Integendeel, uit hun uitleg blijkt dat zij in hun land van herkomst wel degelijk voldoende toegang hadden tot medische zorgen, nu de artsen hen voorstelden om nog een derde biopsie uit te voeren. Uit de gehoorverslagen blijkt tevens dat verzoekers geen concreet antwoord konden geven op de vraag van de commissaris-generaal waarom de behandeling van de ziekte van hun dochter in hun land van herkomst onvoldoende was. Immers, toen eerste verzoeker deze vraag voorgeschiedt kreeg, kwam hij niet verder dan: *“ik weet het niet, wat de dokters mij hier hebben gezegd”*, waarmee hij indirect verwees naar zijn eerdere verklaring dat een dokter van het ziekenhuis van Luik hem zou hebben gezegd dat men zijn dochter in Servië absoluut niet de goede medicatie heeft gegeven (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 3A, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 07/11/2011, p. 7). Tweede verzoekster beantwoordde voormelde vraag als volgt: *“Ze konden niet met zekerheid zeggen wat de diagnose was. Eerst hebben ze 2 maal een biopsie gedaan en daaruit konden ze niet afleiden wat de diagnose was”* (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 3B, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 07/11/2011, p. 5). Gevraagd waarom zij naar België kwamen voor een medische behandeling, antwoordde tweede verzoekster: *“Ze konden mijn dochter daar niet goed behandelen omdat ze daar geen diagnose konden stellen”* (*Ibid.*, p. 5). Toen de commissaris-generaal haar vervolgens vroeg hoe het komt dat ze geen diagnose konden stellen, verklaarde ze: *“Ze konden dat niet”* (*Ibid.*, p. 5). Uit verzoekers' verklaringen blijkt dus geenszins dat de beweerde slechte kwaliteit van de medische zorgen enigszins verband houdt

met hun etnisch Albanese afkomst, waardoor de *nexus* met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag geenszins aannemelijk wordt gemaakt. Dit volstaat om hen de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.6. Waar verzoekers opwerpen dat er geen rekening werd gehouden met de toestand die werkelijk in hun land van herkomst heerst, laten verzoekers na te verduidelijken welke aspecten van de actuele situatie in Servië niet of onvoldoende in rekening werden gebracht. Het komt immers aan verzoekers toe om aannemelijk te maken dat zij op grond van de actuele toestand in hun land van herkomst in aanmerking komen voor bescherming. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers volledig voorbij gaan aan de pertinente motieven uit de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat het gebrek aan voldoende financiële middelen om de medische zorgen van hun dochter H. te bekostigen en om in hun levensonderhoud te voorzien, problemen van louter socio-economische aard betreffen die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, waardoor deze pertinente motieven uit de bestreden beslissingen gehandhaafd blijven en de Raad deze tot de zijne maakt.

2.7. Waar verzoekers aanvoeren dat *“het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden tussen de verschillende verhoren vertoont”*, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Nergens in de bestreden beslissingen zijn immers motieven opgenomen, waaruit zou blijken dat de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus gebaseerd is op een gebrek aan bewijs.

2.8. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verzoekers' kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moeten aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst. De Raad wijst er net als de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op dat voor een beoordeling van de medische problemen van verzoekers' dochter, respectievelijk zus in het licht van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan worden ingediend. Verzoekers laten tenslotte geheel na in hun verzoekschrift ook maar enig concreet element aan te brengen waarom zij in aanmerking zouden kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers hebben geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN